

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. svečna 1912.

Leto XIII.

Drobne pesmi.

Tri ptice.

Ena ptička pesem poje:
Kje je tisti lepi čas,
ko sta pela pesmi svoje
z dečkom deklica na glas?

Druga v pesmi odgovarja:
Pot pomladi je odprt —
enkrat le mladosti zarja
sreče nam obsije vrt! . . .

Kadar zvezda se utrne,
večno vgasne nje sijaj —
Nihče več nam je ne vrne,
ni stezé do njega . . .

Tretja ptička — srce moje,
gorko plaka in molči.
Votlo vprija v me oko je,
s koso zadaj smrt stoji . . .

Ponoči.

Ko se dan pogreza v tmine,
zvezda svetla zagori;
glas zvona iz temne line
pokoj v srce nam seli . . .

Tam so zvezde — glej, in nanje
z zemlje lestvica drži —
Angelci v ročicah sanje
nosijo, ko dete spi . . .

Želja.

Da odmrl bi v jutro
svojega življenja,
srcu bi neznana
bila koprnjenja.

Angelske bi nesle
mene perutnice,
k Bogu bi vodile
zlate me stezice . . .

Igre tam igral bi
z angelčki otročje,
rož Mariji nosil
v sveto bi naročje!

Fran Žgur.